

**УИЛЪЯМ
ШЕКСПИР**

ROMEO JA

JULIA

Уиљям Шекспир

Romeo ja Julia

«Public Domain»

Шекспир У.

Romeo ja Julia / У. Шекспир — «Public Domain»,

Содержание

ROMEO JA JULIA	5
Näytelmän henkilöt:	5
PROLOGI	6
ENSIMÄINEN NÄYTÖS	7
TOINEN NÄYTÖS	49
Конец ознакомительного фрагмента.	53

William Shakespeare

Romeo ja Julia

ROMEO JA JULIA

Näytelmän henkilöt:

ESCALUS, Veronan prinssi.

PARIS, nuori ylimys, prinssin sukulainen.

MONTAGUE, | kahden keskenänsä riitaisen perhekunnan päämiehet.

CAPULET, |

Capuletin setä.

ROMEO, Montaguen poika.

MERCUTIO, prinssin sukulainen, Romeon ystävä.

BENVOLIO, Montaguen veljenpoika, Romeon ystävä.

TYBALT, kreivinna Capuletin veljenpoika.

LORENZO, fransiskolainen munkki.

JUHANA, samaa munkistoa.

BALTHASAR, Romeon palvelija.

SIMSON, |

YRJÖ, | Capuletin palvelijoita.

PIETARI, |

AAPRAMI, Montaguen palvelija.

Apteekkari.

Kolme soittoniekkää.

KUORO.

Muuan poika.

Paris-kreivin palveluspoika.

Muuan upseeri.

KREIVINNA MONTAGUE.

KREIVINNA CAPULET.

JULIA, Capuletin tytär.

Julian imettäjä.

Veronan porvareita; kummankin perhekunnan mies- ja naispuolisia sukulaisia; vartijoita ja seuralaisia.

Tapahtumapaikkana enimmältään Verona, viidennen näytöksen alussa Mantua.

PROLOGI

Kaks perhekuntaa, yhtä kuuluisaa,
Veronassa – on tapaus siellä, näet —
Vihasta vanhast' uuteen vimmaan saa
Ja kansan verin tahraa kansan käet.
Katala kohtu noiden riitaisten
Kaks lempivää luo kovan onnen lasta,
Ja kurja loppu näiden poloisten
Sovittaa kuoloss' isäin vainon vasta.
Näidenpä kahden surman-suosimain
Kamalat vaiheet sekä isäin raivon,
Jonk' asettaa voi lasten kuolo vain,
Parissa tunniss' esitellä aivon.
Kuunnelkaa kärsivällisesti vaan,
Parantaa puutteet voimin koetetaan.

ENSIMÄINEN NÄYTÖS

Ensimmäinen kohtaus

Julkinen paikka.

(Simson ja Yrjö tulevat, miekka ja kilpi kädessä.)

SIMSON

Toden totta, Yrjö, me emme anna hutikoida kanssamme.

YRJÖ

Emme suinkaan, silloinhan olisimme hutikoita.

SIMSON

Näetkös, jos vimmastumme, niin hutikoimme heitä kalloon.

YRJÖ

Huhdo ensin hutikka omasta kallostasi, ennenkuin sen menetät.

SIMSON

Minä isken vikkellästi, kun vauhtiin pääsen.

YRJÖ

Mutta sinua ei saa niin vikkellästi vauhtiin.

SIMSON

Montaguen koirakin saa minut vauhtiin.

YRJÖ. Saada vauhtia on sama kuin paeta; mutta uljas mies pitää paikkansa; siis, jos vauhtiin pääset, niin ajat kápälämäkeen.

SIMSON. Sen talon koiratkin ajaa minut paikkani pitämään. Minä pidän seinää vasten kaikki Montaguen rengit ja piiat.

YRJÖ. Se osoittaa, että olet heikko raukka, sillä heikoimmat turvautuvat seinään.

SIMSON. Oikein; ja senvuoksi vaimot heikompina astioina aina työnnetäänkin seinään. – Siis, Montaguen rengit tuustaan seinästä pois, ja piiat työnnän seinään.

YRJÖ

Riita on herraimme ja meidän, heidän palvelijainsa, välillä.

SIMSON. Yhdentekevä; minä rupean oikein hirmuksi. Kun olen taistellut renkien kanssa, alan julmaksi piioille: otan heiltä piikuuden.

YRJÖ

Piian-viranko?

SIMSON

Piian-viran tai piikuuden; käsitä miten tahdot.

YRJÖ

Ne sen kyllä käsittävät, jotka sitä tuta saavat.

SIMSON. Minua he kyllä saavat tuta, niin kauan kuin seisoa jaksan; tiedetäänhän että olen kelpo lihamöhkäle.

YRJÖ

Hyvä, ettet ole kala; jos kala olisit, niin olisit varmaan kapakala.
Paljasta pamppusi! Tuossa tulee Montaguen väkeä.

(Aaprami ja Balthasar tulevat.)

SIMSON

Pamppu on paljastettu. Haasta riitaa, minä turvaan selkäsi.

YRJÖ

Mitä? Turvaatko selkäsi ja karkaat?

SIMSON

Älä pelkää.

YRJÖ

Johan nyt! Minäkö sinua pelkäisin?

SIMSON

Pitäkäämme laki puolellamme; anna heidän alottaa.

YRJÖ

Minä irmastelen heille ohi-kulkeissani; katsokoot asiaa miten tahtovat.

SIMSON. Ei, vaan miten uskaltavat. Minä näytän heitä sormella, joka on häpeä heille, jos sitä kärsivät.

AAPRAMI

Näytättekö sormella meitä, herra?

SIMSON

Minä näytän sormella, herra.

AAPRAMI

Näytättekö sormella meitä, herra?

SIMSON

Onko laki puolellanne, jos myönnän?

YRJÖ

Ei.

SIMSON

En, herra, minä en näytä sormella teitä; näytän vain sormella.

YRJÖ

Pyydättekö riitaa, herra?

AAPRAMI

Riitaako, herra? En, herra.

SIMSON. Jos sitä pyydätte, niin olen valmis. Minä palvelen yhtä hyvää herraa kuin tekin.

AAPRAMI

Ettekä parempaa.

SIMSON

Olkoon menneeksi.

(Benvolio tulee etäältä)

YRJÖ

Sano: parempaa; tuossa tulee yksi herrani sukulaisia.

SIMSON

Parempaa.

AAPRAMI

Se on valhetta.

SIMSON

Miekkanne esiin, jos olette miehiä! – Yrjö, muista kerskaus-iskusi.

(Taistelevat.)

BENVOLIO

Erille hullut! Miekat tuppeen! Ette tiedä, mitä teette.

(Lyö miekat heidän käsistään.)

(Tybalt tulee.)

TYBALT

Mitä? Miekka maalla keskell' arkain moukkain?
Benvolio, käänny! Katso surmaas silmiin!

BENVOLIO

Vain rauhaa rakennan ma; tuppeen miekkasi
Tai käytä sitä erottaakses noita.

TYBALT

Kuin? Miekallako rauhaa? Sanaa tuota
Ma vihaan niin kuin helvettä, sua
Ja Montague'ita! Pidä puoltas, akka!

(Taistelevat.)

(Useita henkilöitä kumpaakin huonekuntaa tulee sisään ja yhtyy

tappeluun; sen jälkeen porvareita, nuijat kädessä.)

1 PORVARI

Hei, nuijat, kirveet, keihäät tänne! Lyökää!
Alas Capuletit! Alas Montaguet!

(Capulet, yönuttu yllä, ja kreivinna Capulet tulevat.)

CAPULET

Mitä melua? Hoi! Tänne miekkani!

KREIVINNA CAPULET

Ei, sauva, sauva! Miksi miekkaa sinä?

CAPULET

Miekkani, sanon! – Vanha Montague
Tuoss' ilkkuin mulle säilää häilyttää.

(Montague ja kreivinna Montague tulevat.)

MONTAGUE

Capulet konna! – Mennä minun suo!

KREIVINNA MONTAGUE

Ei askeltakaan vihamiehes luo!

(Prinssi tulee seurueineen.)

PRINSSI

Kapinoitsijat, te rauhan vihamiehet!
Aseenne veljesverin ryvettäjä!
Mut ettekö te kuule? – Miehet, pedot,
Jotk' omain suonten purppuraiseen virtaan
Tuhoisen vimman liekit sammutatte!
Pois verisistä käsist' aseet nurjat,
Jos piinaa välttää tahdotte, ja kuulkaa
Vihaisen ruhtinaanne tuomio!
Sanasta joutavasta syntyneenä

Jo kolmasti on kolme kansais-sotaa
Sun tähtes, Capulet ja Montague,
Pois karkoittanut rauhan kaduiltamme.
Ja vanhain täytyi porvareimme heittää
Pois arvopuku, käsin vanhoin käydä
Keihäaseen vanhaan, rauhan ruostuttamaan,
Vihaanne ruostunutta häätääkseen.
Jos katurauhan vielä rikotte,
Niin rauhansakon henkenne saa maksaa.
Täll' erää poistukaa te kaikki muut;
Te, Capulet, te käykää kanssani;
Ja Montague, te iltapuolla tulkaa
Keräjäpaikkahamme, vanhaan linnaan
Täst' asiasta lisää kuulemaan.
Pois kaikki, sanon, kuolon uhalla!

(Prinssi seurueineen, Capulet, kreivinna Capulet,

Tybalt, porvarit ja palvelijat menevät.)

MONTAGUE

Ken herätti tuon vanhan riidan taas?
Benvolio, alustako olit läsnä?

BENVOLIO

Kun lähestyin, niin kiivaass' ottelussa
Näin vihollisenne ja teidän miehet.
Heit' aioin miekall' erottaa, mut silloin
Tuo hurja Tybalt tuli, miekka maalla,
Sähisten riidanhimosta, ja sillä
Pääns' ympäri hän huitoi, piesten tuulta,
Jok' ilkkui vain ja viuhui vammatonna.
Kun vuoroin siinä iskimme ja löimme,
Tul' avuks yhä lisää kummallenko,
Siks kunnes prinssi kaikki erotti.

KREIVINNA MONTAGUE

Oi, Romeoni! Missä lie hän nyt?
Hyv', ettei taisteluun hän yhtynyt.

BENVOLIO

Jo aikaa ennen, kuin tuo pyhä päivyt
Tähysti idän kulta-ikkunoista.
Levoton mieli maille minut vei;
Ja silloin sykomori-lehdossa,
Jok' antaa tuonne länteen kaupungista,
Näin poikanne jo kulkevan niin varhain.
Hänt' astuin kohti; vaan hän minut huomasi,
Ja piiloon hiipi metsän tiheikköön.
Tunteitaan omistani arvaten,
Jotk' etsi paikkaa, miss' ei ihmist' ollut,
Kosk' itse olin itselleni liikaa,
Ma noudin mieltäni, soin saman hälle,
Näin ehdoin karttain ehdoin karttavaa.

MONTAGUE

Jo monin aamuin hänen siellä nähtiin
Lisäävän kyynelillään kastett' aamun
Ja paisuttavan pilvet huokauksillaan.
Mut heti kun kaikk'-eläyttävä päivä:
Tuoll' idän äärill' alkaa koittaren
Vuoteelta utu-uutimia nostaa,
Valosta kotiin hiipii synkkä poika,
Sulkeutuu yksin huoneesensa, salpaa
Armaalta päivänvalolt' ikkunansa,
Näin luoden itsellensä tekoyön.
Kamala mielen-synkkyys hälle koittaa,
Jos syyt' ei sen voi hyvät neuvot voittaa.

BENVOLIO

Syyn siihen tiedättekö, setä hyvä.

MONTAGUE

En tiedä, enkä häneltä saa tietää.

BENVOLIO

Kovalle oletteko hänet pannut?

MONTAGUE

Sekä itse että ystäväini kautta;
Vaan hän, tuo halujensa uskottu,
On itselleen – kuin vilpitön, en tiedä —
Mutt' ainakin niin salainen, niin vaiti,
Niin suoruutta ja julkisuutta vailla,
Kuin kateen madon syövä kukka-umppu,
Ennenkuin kauniin teräns' auki luo se
Ja sulons' auringolle pyhittää,
Jos tietäis vain, mik' alku on tuon vaivan,
Kyll' avun hankkisimme mielist' aivan.

(Romeo tulee etäällä.)

BENVOLIO

Hän tuossa tulee; minut jättäkää;
Ma kyllä koitan häntä ripittää.

MONTAGUE

Oi, jospa tunnustuksen vakavan
Häneltä saisit! – Armas, tulehan!

(Montague ja kreivinna Montague menevät.)

BENVOLIO

Huomenta, serkku!

ROMEO

Päivä niinkö nuori?

BENVOLIO

Vast' yhdeksän.

ROMEO

Oi, pitkäks käypi huoli!
Täält' isäkö niin joutuin läksi?

BENVOLIO

Niin.
Mi huoli päiväs pitentää?

ROMEO

Sen puute,
Jonk' omistaminen ne lyhentäisi.

BENVOLIO

Sa rakastat?

ROMEO

Ma puutun —

BENVOLIO

Rakkautta?

ROMEO

Sen suosiota, jota rakastan.

BENVOLIO

Voi, että rakkaus, näöltään niin hellä,
Noin tyly on ja julma käsitellä!

ROMEO

Voi, että rakkaus, side silmillänsä,
Tien näkemättään löytää määränänsä!
Miss' atrioimme? – Voi! – Mi riita täällä?
Tok' älä kerro, kaikki olen kuullut.
Suur' viha on, mut rakkaus suurempi: —
Vihaava rakkaus! Rakastava viha!
Sa kaikkisuus, mi tyhjät' olet luotu!
Keveys raskas! Vakaa hullutus!
Kuvaton kaaos muodoist' ihanista!
Sa siipi lyijyinen, sa savu kirkas.
Sa tuli jäinen, terveys sa sairas!
Sa valvas uni, vastakohtas ihan!
Näin rakastan ja rakkauttain vihaan.
Et naura sa?!

BENVOLIO

En, pikemmin ma itken.

ROMEO

Mit', armas sielu?

BENVOLIO

Armaan sielus tuskaa.

ROMEO

Niin, syytä siitä lemmen puuskaa.
Sydäntäin omat lemmen tuskat kaivaa;
Niit' enennät sä, jos sen kuorman vaivaa
Omillas lisää. Ystävyytes tuo
Liikoihin tuskiin liikaa taakkaa luo.
Savua lemp' on, usmaa huokausten;
Kun kirkastuu se, tulta silmä säihkyy,
Kun hämmentyy se, kyynelvirta läikkyy.
Mit' on se muuten? Hulluus älyinen,
Vihava sappi, mehu metinen.
Hyvästi, serkku!

BENVOLIO

Seis! Ma seuraan sua;
Jos näin sa minut heität, loukkaat mua.

ROMEO

Voi! Itseni ma hukkasin; ei oo
Hän täällä, muualla on Romeo.

BENVOLIO

Ken lemmittys on, sano vakavasti.

ROMEO

Pitäiskö voihtaten mun kertoa se?

BENVOLIO

Kuin? Voihtatenko? Ei, vaan vakavasti.

ROMEO

Ahdista testamentti sairahalta;
Se kiusatulle tuntuu kiusaavalta!
Siis, serkku, vakavasti: naista lemmin.

BENVOLIO

Lik' osasin, kun lempiväks sun luulin.

ROMEO

Mik' oiva kyttä! – Kultan' onkin kaunis.

BENVOLIO

Kultaiseen pilkkaan nopeammin sattuu.

ROMEO

Sivuitse ammu! Nuol' ei Cupidon
Käy häneen, mieli Dianan häll' on.
Siveyden vahvass' asussa ei häntä
Satuta lapsen nuoli heikonlätä.

Pois lemменpyyteen rynnäköt hän työntää
Ja riettaan silmän hyökkäykset, ja helmaans'
Ei vaihda kultaan, joka huiskaan hurmaa.
Oi, sulost' on hän rikas; köyhä vaan,
Kun aarteensa vie kanssaan kuolemaan.

BENVOLIO

Siis vannot kieltäyvänsä naimisista?

ROMEO

Niin, ja se saituus suurt' on tuhlaamista.
Näet, kauneus, jäätyin hänen jäänsä alle.
Ei kauneuttaan suo jälkimaailmalle.
On liian viisas, liian kaunis vain,
Autuuden ansaitakseen tuskillain.
Pois lemmen vannot hän, ja vala tää
Kun kaikui, kuollutt' elän elämää.

BENVOLIO

Mua kuule: unhota hänt' ajatella.

ROMEO

Sano, kuinka ajattelun unohtaisin.

BENVOLIO

Vapaus silmillesi suo: ne toisiin
Luo kaunokaisiin.

ROMEO

Ah, se keino hänen,
Tuon valion, vain lisäis viehätystä.
Nuo onnen naamarit, jotk' ihatarten
Saa otsaa suudella, ne mustuudellaan
Tuo mieleen peittämänsä ihanuuden.
Soaistu mies ei unhottaa voi näön
Kallista, hukattua lahjaa. Näytä
Minulle nainen ihanimman kaunis,
Sen kauneus on vaan näyte, joka näyttää
Ken tuota ihanint' on ihanampi.
Hyvästi! Unhotust' et neuvo mulle.

BENVOLIO

Sen teen, tai kuolen velkapäänä sulle.

(Menevät)

Toinen kohtaus

Katu.

(Capulet, Paris ja palvelija tulee.)

CAPULET

Ja sama sakko pantu Montaguelle
Kuin minulle; en luulis sopuisuutta
Miehille meidän ikäisille työlääks.

PARIS

Teill' arvoisa on kummallakin maine.
Ja pitkällistä riitaanne on sääli.
Vaan mitä sanotte mun kosintaani?

CAPULET

Ma sanon samaa, mitä sanoin ennen:
Viel' outo lapseni on maailmassa,

Hän tuskin neljäätoist' on vuotta nähnyt.
Kaks kesää kukkinensa kuolkohon,
Ennenkuin kypsä morsioks hän on.

PARIS

Moni nuorempi on onnellinen äiti.

CAPULET

Liiaksi varhain naitu varhain kuihtuu.
Maa kaikki nieli toivoni, pait hänet,
Hän ainut maallinen on aartueni.
Mut kosikaa, ja tyttö voittakaa,
Mun tahton' hänen mieltään noudattaa.
Jos myöntyy hän, niin valinnalle naisen
Ma suostumuksen annan sointuvaisen.
Illalla meill' on perhejuhla nyt,
Johonka vieraaks olen pyytänyt
Mont' ystävääni; joukon lisäksi tulkaa
Te myös, ja kaikkein tervetullein olkaa.
Maan tähtiä tän' yönä mökissään
Heloittaa, taivaan tähdet himmentäin.
Mi reippahan on nuorukaisen huvi,
Kun ramman talven kantapäille suvi
Sirokas astuu, ilon samanlaisen
Tän' yönä monen kukkaposki-naisen
Seurassa saatte nähdä, kuulla heitä,
Valita sen, jok' ensin lumoo teitä.
Myös tyttäreni muiden sarjass' on
Lukuna, vaikka laskuss' arvoton.
Mua seuratkaa! – Käy, poika, ahkeroiden
Veronaa pitkin, etsi niitä, joiden
On nimet tuohon kirjoitettu,

(Antaa hänelle paperin.) Sano

Talooni heitä, tervetulleiks sano.

(Capulet ja Paris menevät.)

PALVELIJA. Etsi niitä, joiden on nimet tuohon kirjoitettu! Kirjoitettu on, että suutari pysyköön kyynärässään ja räätäli lestissään, kalastaja

sudissaan ja maalari verkossaan. Mutta minun on määrä saada selko niistä henkilöistä, joiden nimet on tuohon kirjoitettu, enkä mitenkään voi selkoa saada, mitä nimiä se kirjoittaja-henkilö siihen on kirjoittanut. Pitänee mennä kirjan-oppineitten tykö. – Kah, parahiksi ihan!

(Benvolio ja Romeo tulevat.)

BENVOLIO

Tai maarin! Liekin kautta liekki kuolee,
Ja kipu haihtuu uuden kivun kautta;
Jos pyöry huimaa, pyörrä vastapuoleen,
Uus tuska toivottomaan tuskaan auttaa.
Sa silmäs uuteen tartunnaiseen luo,
Niin haihtuu vanhan tuima myrkky tuo.

ROMEO

Ois rautalehti oivallista tuohon.

BENVOLIO

Mihinkä?

ROMEO

Taittuneesen sääriluuhus.

BENVOLIO

Oletko hullu, Romeo?

ROMEO

En hullu,

Vaan kahlehdittu pahemmin kuin hullu,
Vankeuteen suljettu ja ilman ruokaa,

Ruoskittu, kidutettu ja – (Palvelijalle.)

Hyv'iltaa poika!

PALVELIJA

Jumal' antakoon!
Suvaitkaa, osaatteko lukea?

ROMEO

Kurjuudestani kohtaloni kyllä.

PALVELIJA. Sen olette kai oppinut ilman kirjaa. Mutt' sanokaa:
osaatteko lukea suoraan kirjasta?

ROMEO

No, jos vain kirjaimet ja kielen tunnen.

PALVELIJA

Puhutte suoraa kieltä. Herran haltuun!

ROMEO

Seis, poika! Osaan lukea. (Lukee.)

"Signor Martino rouvineen, tyttärineen; kreivi Anselmo ja hänen ihanat sisarensa; leski-paroonitar Vitruvio, signor Placentio ja hänen herttaiset veljensä-tyttäret; Mercutio ja hänen veljensä Valentino; setäni Capulet rouvineen, tyttärineen; kaunis veljeni-tytär Rosalina; Livia; signor Valentio ja hänen lankonsa Tybalt; Lucio ja hilpeä Helena."

Ihana seura! Mihin heitä kutsut?

PALVELIJA

Illalliselle.

ROMEO

Illalliselle mihin?

PALVELIJA

Meidän taloon.

ROMEO

Kenen taloon?

PALVELIJA

Isäntäni.

ROMEO

Niin tosin, kun en kysynyt sit' ennen.

PALVELIJA

Nyt sanon teille asian kysymättänne. Isäntäni on se suuri, rikas Capulet, ja, jos ette ole Montaguen sukua, pyydän teitäkin viinimaljaa kallistamaan. Jumalan haltuun!

(Menee.)

BENVOLIO

Samoissa Capuletin juhlapidoiss'
Illastaa hempus, kaunis Rosalina,
Ja muut Veronan kaunottaret kuulut.
Käy sinne, vilpittömin silmin vertaa
Johonkin toiseen muotoa tuon armaan,
Niin korpiks joutsenesi luulet varmaan.

ROMEO

Jos silmän' hurskas usko totuutta
Noin pilkkaa, liekiks kyyneleeni tulkoot,
Ja kosk'ei kuolleet itkun virrassa,
Nuo kirkkaat harhalaiset tuleen kuolkoot!
Hänt' ihanampi! Mointa eläissään
Ei nähnyt kaikki-näkevä päiväkään.

BENVOLIO

Näit suloisena hänet ainoastaan,
Hänt' yksin silmin vuoroin punniten,
Vaan tuolle silmäis kidevaa'allen
Aseta kultas toista neittä vastaan,
Mi loistoaan luo illan pitohon,
Niin hyv' on tuskin, ken nyt paras on.

ROMEO

Ma sua seuraan, mui't en katsomaan,
Vaan oman kullan loistett' ihaamaan.

(Menevät.)

Kolmas kohta

Huone Capuletin talossa.

(Kreivinna Capulet ja imettäjä tulevat.)

KREIVINNA CAPULET

Miss' on mun tyttäreni! Kutsu häntä.

IMETTÄJÄ

Kautt' impeyteni kaksitoistiaana,
Juur' häntä kutsuin. – Tänne, eukkoseni!
Tupuni! – Jesta! Miss' on tyttö? – Julia!

(Julia tulee)

JULIA

Mik' on? Ken kutsuu?

IMETTÄJÄ

Äitinne.

JULIA

Täss' olen.
Mit', äiti, tahdotte?

KREIVINNA CAPULET

On seikka tämä: —
Mut jätä meidät, imettäjä, hetkeks.
Salaista meillä on. – Ei, jää vain tänne:
Kun mietin tarkemmin, saat läsnä olla.
Jo Juliall' on ikää, niinkuin tiedät.

IMETTÄJÄ

Sen, totta vie, ma sanon tunnilleen.

KREIVINNA CAPULET

Hän neljäätoist' ei vuotta ole vielä.

IMETTÄJÄ

Vetoa neljätoista hammastani, —
On totisesti niitä neljä vain, —
Hän neljäätoist' ei ole. Kuinka paljon
On Pietariin?

KREIVINNA CAPULET

On päälle kahden viikon.

IMETTÄJÄ

No, päälle taikka vaille; Pietarina
Hän täyttää neljätoista. Hän ja Sanna —
Herrassa levätköön! – ol' yhtä vanhat. —
Niin, taivaass' on nyt Sanna; liian hyvä
Hän oli mulle. Mutta, niinkuin sanoin,
Hän Pietarina täyttää neljätoista.
Niin maarin, niin; sen vielä hyvin muistan:
Maanjäryksest' on yksitoista vuotta;
Ja sinä vuoden päivänä – en koskaan
Sit' unhota – ma häntä vieroitin.
Malia olin rinnoilleni pannut
Ja päiväss' istuin kyyhkyslakan alla —
Te silloin Mantuass' olitte ja kreivi —
Niin, kyllä minä muistan! – Niinkuin sanoin;
Kun rinnallani malin maistoi hän
Ja tunsu karvaaks sen, tuo sievä hupsu,
Ih! kuinka irvisti ja rinnan heitti!

Rasahti kyyhkyslakka; tarvis, takaan,
Ei ollut kärkeä mua tieheni.
Ja siitä päivästä yksitoist' on vuotta.
Jo yksinään hän seistä voi, niin maarin,
Osaspa juosta, vaaperrella pitkin;
Juur' päivää ennen otsansakin särki;
Ja silloin mieheni – hän Herrass' olkoon! —
Hän oli hauska mies: – maast' otti lapsen;
"Hei", sanoi hän, "noin nokillesko kaadut; —
Kun viisastut, niin kaadut seljälles.
Niin, Julia, eikö niin?" ja, totta vieköön,
Laps kulta vaikeneni ja vastas: "niin."
Nyt nähdään, kuinka leikki toteen käy!
Jos tuhat vuotta eläisin, niin, totta,
Tuon aina muistan: "Eikö niin?" hän sanoi,
Ja lapsi vaikeneni ja vastas: "niin."

KREIVINNA CAPULET

Jo riittää tuota; pyydän, ole vait.

IMETTÄJÄ

Kyll', armo! Mut en muuta voi kuin nauraa,
Kun noin hän vaikeneni ja vastas: "niin."
Ja sentään hällä otsass' oli kuhmu
Vähäisen kukonmunan suuruinen;
Hirmuinen puusti! ja hän saineest' itki.
"Hei", sanoi miehen', "nokillesko kaadut?
Kun vanhenet, niin kaadut seljallesi"
Ja lapsi, vaikeneni ja vastas: "niin,"

KREIVINNA CAPULET

Sinäkin vaikene, ma vielä pyydän.

IMETTÄJÄ

Koht' olen valmis. Siunatkoon sua Luoja,
Sa sievin kaikista, joit' imetin!

En muuta toivois, kuin ett' eläisin
Siks että näkisin sun naimisissa.

KREIVINNA CAPULET

Niin aina, naiminen se aine onkin,
Jonk' aioin puheeks ottaa. – Sano, Julia,
Sull' olisiko halu naimisiin?..

JULIA

Uneksimaton kunnia se mulle.

IMETTÄJÄ

Kunnia! Jos en imettäjäs oisi,
Sanoisin: maidoss' imit viisautta.

KREIVINNA CAPULET

Naimista tuumi nyt; sua nuorempana
On Veronassa moni arvonainen
Jo äidiks tullut; laskujani myöten
Ma äitisi jo tuolla ijäll' olin,
Ja sinä yhä tyttö. Lyhyesti,
Sinua jalo Paris kreivi kosii.

IMETTÄJÄ

Se vasta mies on, neiti! Mointa miestä
Ei maailmassa! Oikein vahakuva!

KREIVINNA CAPULET

Veronan kesällä ei mointa kukkaa!

IMETTÄJÄ

Niin, kukka on hän; todellakin kukka!

KREIVINNA CAPULET

No, sano: voitko häntä rakastaa?
Illalla hänet pidoissamme näet;
Lue kasvojensa kirjaa, mitkä sulot
Kauneuden kynä piirtänyt on niihin;
Sa tutki joka juonnett' erikseen,
Kuin hempeään ne lainaa toisilleen.
Ja kaunokirjassa mi hämää,
Se reunustassa silmäin selviää.
Mut kallis lemменkirja tuo vaan puuttuu
Sidettä, kansiss' ihanaks se muuttuu.
Vedessä kala kiiltää: suloisinta,
Kun kauniin sisän verhoo kaunis pinta.
Monesta parhaana se kirja kulkee.
Jonk' oppikullan kultasoljet sulkee.
Näin kaikki, mitä häll' on, saat sä vaan,
Kun hänet saat, ei kuihdu omaskaan.

IMETTÄJÄ

Ei, se vaan paisuu: miehelli' impi varttuu.

KREIVI CAPULET

No, sano, onko Paris sulle mieleen?

JULIA

Ma mielin nähdä, onko mieleen näkö;
Syvemmä silmäin nuolt' en tahdo työntää,
Kuin suosionne lentovoimaa myöntää.

(Palvelija tulee.)

PALVELIJA. Rouva, vieraat ovat tulleet, illallinen on valmis, teitä huudetaan, neitiä kysytään, imettäjää kiroillaan ruokahuoneessa, ja kaikki on mullin mallin. Minun täytyy mennä toimiini. Pyydän, joutukaa!

KREIVINNA CAPULET

Tulemme. – Julia, kreivi odottaa.

IMETTÄJÄ

Öin hauskein hauskat päivät jatkakaa!

(Menevät.)

Neljäs kohtaus

Katu.

(Romeo, Mercutio, Benvolio, viisi tai kuusi naamioita, soihdunkantajia ja muita tulee.)

ROMEO

Tuon puheen lausummeko puolusteeksi,
Vai astummeko sisään ilman muuta?

BENVOLIO

Ei enää moiset mutkat tapana.
Pois koko Amor¹ sokkorättineen
Ja kirjavine ruodejousinensa,
Mi naiset karkoittaa kuin linnunpelko!
Ja ulkolukuja me tullessamme
Kuiskaajan avull' emme kangerra;

¹ *Pois koko Amor* j.n.e. Tavallista oli että suurempiin pitoihin usein tuli käskemättä naamioituja vieraita, jotka edelläkävijänään lähettivät Amorin. Tämän tunnusmerkkejä oli side silmillä ja jousi kädessä.

Vaan pyöritelkööt silmiään jos kuinka,
Me pyöryn pyörimme ja katoamme.

ROMEO

Minulle soihtu! Mieleni ei juosta;
Se raskas, synkkä on; ma pidän tulta.

MERCUTIO

Ei, Romeo hyvä, tanssia sun pitää.

ROMEO

En, totta. Teillä kevyet on kengät
Ja kevyt mieli; mun on lyijyn-raskas,
Se liikkumattomaks mun maahan kiintää.

MERCUTIO

Sa, lemmen-orja! Lainaa lemmen siivet,
Yl ahtaan tomun kiidä.

ROMEO

Syvään kiiti
Sen nuoli rintaan, ett'en kiitä voi sen
Keveillä siivillä; niin ahtaass' olen,
Ett'en voi tuskain ahdett' ylös nousta:
Ma lemmen raskaan taakan alle vaivun.

MERCUTIO

Vai siihen vaivut? Raskautat näin lempes;
Liiaksi painoa niin hellän kestää.

ROMEO

Lempikö hellä? Liiaksikin tyly,
Kesytön, hurja; pistelee kuin oka.

MERCUTIO

Jos lemp' on tyly, ole tyly vastaan,
Ja pisto pistost' anna, niin sen suistat. —
Kotelo tänne, kasvojeni peitoksi

(Panee naamarin kasvoilleen.)

Noin, naama naaman eteen! – Mitä huolin,
Vaikk' ilkisilmä rumuuttani tarkkaa?
Hävetköön puolestani naamakoppa,

BENVOLIO

Nyt kolkutus ja sisään! Sitten tulee
Jokaisen olla virkku jaloiltaan.

ROMEO

Minulle soihtu! Huimapäiset houkot
Kannoillaan kaislaa turtaa kutkutelkoot.²
Ma iso-isän sananpartta käytän:
Saan katsella, kun valkeata näytän.
Se pila sopii nyt; ma muass' olen.

MERCUTIO

Muassa, mies! yövartijan on käsky.
Jos muass' olet, autamme sun tuosta,

² *Kannoillaan kaislaa turtaa kutkutelkoot.* Ennen oli tapana kaislalla peittää lattiat.

Suo anteeks, lemmenmuasta, joss' istut
Sa korviasi myöten kiinni. – Tulkaa!
Näin päivää valaisemme.

ROMEO

Emme suinkaan.

MERCUTIO

Ma tarkoitan: näin jouten valkeitamme,
Kuin tulta päivällä me kulutamme.
Hyvän aikeen tajumus se viisi kertaa
Viisille älyillesi vetää vertaa.

ROMEO

Hyv' aikeemme on mennä pitohon,
Tok' älykkäältä ei näytä se.

MERCUTIO

Mik' on?

ROMEO

Näin unta taannoin.

MERCUTIO

Minä myös.

ROMEO

Mit' unta?

MERCUTIO

Ett' uneksijan lepo todetonta.

ROMEO

Totuutta uneksii hän levätessään.

MERCUTIO

Oo, kuningatar Mab on luonas käynyt,
Tuo keijukaisten kätilö. Hän tulee
Niin piennä muodoltaan kuin kiiltokivi,
Jok' oltermannin sormuksessa hohtaa,
Ja päivän-hiuteisella valjakollaan
Makaajain nokkain ajaa poikitse.
Hämähäkin sääristä on pyörän puolat
Ja kuomi heinäsiikkain siivistä,
Hienointa seittiä on valjashihnat,
Kuun koste'ista säteistä on päätset;
On ruoska kettä, varsi sirkanluuta;
Ajuri – hento, harmaatakki sääski,
Niin suur' ei puolinkaan kuin mato pieni,
Mi laiskan immen sormess' asustaa:
Vaunuina ontto pähkinä, jonk' uursi
Puuseppä Orava tai vanhus Toukka,
Ammoiset keijukaisten vaunusepät.
Tuoss' asuss' öisin lempiväin kun aivot
Hän kiertää, lemmest' uneksivat oiti;
Hovikkoin polvet, – kumarruksist' oiti;
Lainmiesten sormet, – sivutuloist' oiti;
Neitosten huulet, – oiti suuteloista;
Ja noihin usein häijy Mab luo rakot,
Jos hajumakeisilta henki löyhkää.
Hovikon nenitse hän joskus kiittää,
Tuo silloin köllin haistaa unissaan;

Tihuntiporsaan saparolla joskus
Rovastin nokkaa uness' ärryttää,
Tuo silloin uutta paikkaa uneksii;
Soturin niskall' ajeelee, ja tämä
Unissaan vihollisen kaulan-leikkuut,
Väijykset näkee, rikot, Turkin
Viis syltä syvät muistomaljat: – silloin
Hän rummun kuulee, pystyyn karkaa, herää,
Peloissaan pari rukousta noituu,
Ja nukkuu taas. Se oikea on Mab,
Jok yöllä hevosien harjat vatvoo,
Ja pörrötukan kiertää vanukkeelle,
Jonk' irtaaminen suurta turmaa tietää.
Hän on se painajainen, joka ajaa
Selällään makaavia tyttöjä
Ja kestäviksi vaimoiksi ne tekee.
Se hän on, joka —

ROMEO

Vait, Mercutio, vait!
Tyhjistä haastat.

MERCUTIO

Unist', aivan oikein,
Jotk' ovat tyhjän aivon sikiöitä
Ja turhan kuvituksen luomia,
Niin ohukaista ainetta kuin ilma
Ja häälyvämmät tuulta, joka hetken
Hyväilee pohjan jäätynyttä rintaa,
Vaan suuttuneena pois sen luota lietsoo,
Otsansa kääntäin kastehelmi-suveen.

BENVOLIO

Se tuuli meidät itsestämme lietsoo;
Ruokailleet ovat; liian myöhään tullaan.

ROMEO

Liiaksi varhain, pelkään. Pahaa luulen,
Jotakin tähtiin vielä peittynyttä,
Mi tän yön kemuill' alkaa katkerasti
Tuhoista kulkuaan, ja jonkun julman,
Verisen äkkisurman kautta päättää
Eloni kurjan, rintaan kätketyn.
Vaan Hän, jok' ohjaa retkeni, Hän hoitaa
Myös purjeitani. – Matkaan, veikot hauskat!

BENVOLIO

Nyt rummut soimaan!

(Menevät.)

Viides kohtaus

Sali Capuletin talossa.

(Soittajat odottamassa. Palvelijoita tulee.)

1 PALVELIJA. Missä se Paistinen on, kun ei auta pöytää korjaamaan?
Senkin lautaisen-näpistelijä! Senkin lautaisen-nuoleksija!

2 PALVELIJA. Jos kaikki säädyllyisyys jätetään yhden tai kahden
ihmisen käsiin, jotka lisäksi ovat pesemättömät, niin on se hyvin
siivotonta.

1 PALVELIJA. Pois nojatuolit! Syrjään viinapöytä! Korjaa hopiat! –
Veikkonen, säästä mulle palanen sokurileipää ja, jos minusta pidät,
niin laita että portinvartija laskee sisään Myllylän Sannan, ja Leenan. –
Antti! Paistinen! hoi!

(Kaksi palvelijaa tulee.)

PALVELIJAT. Täss' ollaan, pojat; mitä tarvis?

1 PALVELIJA. Teitä katsotaan ja huudetaan ja kysytään ja haetaan
suuressa salissa.

2 PALVELIJA

Emmehän voi olla siellä ja täällä yhtä haavaa. – Nopsaan, pojat!
Rivakasti hetkinen vielä! Kenen jalka kapsaa, sen suu napsaa.

(Poistuvat perälle.)

(Capulet y.m. tulee; vieraita: naamioita.)

CAPULET

Terveeksi, hyvät herrat! Pyörähdystä
Nyt vartoo naiset, joit' ei känsä vaivaa.
He, he, te kaunokaiset? Kenpä teistä
Nyt epää tanssia? Ken kursailee,
Sen vannon, sill' on känsä. Loukkasinko? —
Terveeksi, ystävät! Sen päivän muistan,
Kun naamar' oli mullakin, ja taisin
Ihanan naisen korvaan kuiskata
Suloisen sanan; se on mennyt, mennyt!
Terveeksi, hyvät herrat; – Soitto soimaan!
Tie auki! Tilaa! Varvastelkaa tytöt!

(Soitto käy ja tanssi alkaa. Palvelijoille.)

Valkeita lisää, konnat! Pöydät kokoon!
Sammuksiin tuli! Tääll' on liian lämmin.
Tuo äkkipila tuli parhaiks ihan!
Ei, istukaatte, lanko Capulet,
Meilt' on jo tanssi jäänyt. Paljonko
Siit' on, kun viimeks naamiaisiss' oltiin?

2 CAPULET. Jo maarin vuotta kolmekymmentä.

CAPULET

Kuink', ystävä? Niin paljon ei, ei suinkaan.
Lucention häistä ensi helluntaiksi,
Vaikk' oiti ois, viiskolmatta on vuotta.
Ja silloin oltiin naamioituina.

2 CAPULET. Enemmän: poikansa on vanhempi, On kolmekymmentä
jo.

CAPULET

Olkaa vaiti!
Kaks vuotta sitten oli holhottava.

ROMEO

Ken on tuo viehättävä neiti tuolla
Ritarin rinnalla?

PALVELIJA

En tiedä, Herra.

ROMEO

Oi, soihdut hehkumaan hän opettaa?
Yön poskella hän välkkyin heloittaa.
Kuin kiiltokivi maurin ohimolla,
Liiaksi kallis nautintona olla,
Maan omaks liian jalo! Neito-sarjassa
Kuin lumikyöhky varisparvessa.
Kun tanssi päättyy, kättään kosketan
Ja autuaaks teen käteni rohkean.
Lemminkö ennen? Silmäni, se kiellä!
Tät' ennen kauneutt' en nähnyt vielä.

TYBALT

Tuo Montague on äänestänsä. – Poika,
Käy miekkani! – Haa! Uskaltaako tänne
Tuo konna tulla, silmill' irvinaama,
Juhlaamme ivaamaan ja pilkkaamaan?
Sukuni kanta-arvon nimessä,
Ken hänet tappaa, ei tee syntiä!

CAPULET

Mit' aiot, lanko? Miks' noin riihaton?

TYBALT

Kas, setä! Yksi Montague tuoss' on.
On, konna, tänne tullut kiusallaan
Vain juhlakemujamme pilkkaamaan.

CAPULET

Nuor' Romeo on se.

TYBALT

Niin, se Romeo konna.

CAPULET

Rauhoitu, lanko; anna hänen olla!
Hän käyttäytyy kuin täysi ylimys;
Ja, totta puhuin, kaupunkimme uljuus
Tuo siivo, kelpo nuorukainen on.
Veronan rikkauksist' en ma soisi
Ett' talossani häntä loukataan.
Siis rauhoitu ja hänest' älä huoli:
Se tahtoni; jos sitä kunnioitat,
Iloa näytä, pois tuo karsas katse,
Se juhlassa ei ole sopiva.

TYBALT

On, kun on moinen konna vieraana.
En siedä häntä.

CAPULET

Häntä täytyy sietää.
Häh, herraseni? – Täytyy, sanon, – niin!
Ken täällä käskee, sinäkö vai minä?
Et häntä siedä! – Herra varjelkoon!
Sa riitaa tahdot vieraisiani; tahdot
Mies olla, korkein kukko tunkiolla!

TYBALT

Se häpeää on, setä.

CAPULET

Katsos vain
Suupaltti olet poika. – Niinkö, totta? —
Tuon kaiken vielä muistat, usko pois!
Mua vastustelet! Niin, niin, hyvään aikaan! —
Niin, ystäväiset! – Tiehes, nokkaviisas!
Vait oiti! – Lisää valkeita! – Hyi, sua!
Ma kyllä kieles salpaan! – Hei vain, lapset!

TYBALT

Kun ehdon vihaan pakko-malttamus
Näin yhtyy, ruumiin valtaa vavistus.
Pois käyn; mut kuje tuo, vaikk' armasta
Nyt on se, jäljessään tuo karvasta.

(Menee.)

ROMEO (lähestyen Juliaa).

Jos saastuttanee käsi halpa tää
Tuon pyhäkön, se hurskas synti on;
Mun huuleni, kaks pyhäretkijää,
Sovinnoks tarjoo hellän suutelon.

JULIA

Kätenne täten liiaks syytä saa,
Vain hartahan se täytti toiminnon;
Saa pyhän kättä hurskas koskettaa,
Ja käden-anto hurskaan muisku on.

ROMEO

Pyhäll' on huulet, niinkuin hurskaallai?

JULIA

On, mutta rukous on niiden työ.

ROMEO

Suo huulilleni, mitä kädet sai,
Ett' uskoan' ei peitä tuskan yö.

JULIA

Ei liiku pyhä, vaikka suostuukin.

ROMEO

Seis siis, ett' otan mitä rukoilin.

(Suutelee häntä.)³

Nyt huules synnin huuliltani vei.

³ *Romeo suutelee Juliaa.* Sh: n aikana ei pidetty sopimattomana seuran nähden suudella naista. Varsinkin tanssin lopetettua oli tapa semmoinen isoimpienkin seuroissa.

JULIA

Näin huulilleni palkaks synnin sain.

ROMEO

Palkaksko synnin? Armas kiusaus,
Pois synti anna.

(Suutelee toistamiseen.)

JULIA

Kyllä osaat vain!

IMETTÄJÄ

Teit' äitinne sois puhutella, neiti.

ROMEO

Ken hänen äitins' on? —

IMETTÄJÄ

Niin, nuori herra,
Sen neiden äiti on tän talon rouva,
Älykäs, hyvä, kunnollinen rouva.
Tytärtä imetin, jok' oli tässä.
Ken hänet saa, sen kelpaa, sen ma takaan.

ROMEO

Vai Capulet! Oi, hinta summaton!
Eloni vihamiehen vallass' on.

BENVOLIO

Pois joutuin! Kohta päättyy huvi tää.

ROMEO

Niin pelkään; tuskaani se enentää.

CAPULET

Ei, hyvät herrat, viel' ei lähdön aika;
Mitätön, halpa atria on valmis. —
Todellako? No siis, ma teitä kiitän:
Niin kiitos, arvon herrat! Hyvää yötä!
Valkeita lisää! – Tulkaa, mennään maata!
Jo myöhä yö on, toden totta, setä;
Levolle tahdon.

(Kaikki lähtevät, paitse Julia ja imettäjä.)

JULIA

Imettäjä, tänne!
Ken on tuo nuori herra tuolla, sano?

IMETTÄJÄ

Tiberio-ukon perijä ja poika.

JULIA

Ja entä tuo, ken nyt käy ovest' ulos?

IMETTÄJÄ

Se, luulen ma, on nuori Petruchio.

JULIA

No, entä tuo, tuo, jok' ei tanssinut?

IMETTÄJÄ

En tiedä.

JULIA

Käy kysymään. – Jos nainut on hän vaan,
Niin haudan morsius-vuoteekseni saan.

IMETTÄJÄ

Hän Romeo nimelt' on ja Montague,
Tuon suuren vihamiehen ainoo poika.

JULIA

Lemp' ainoo syntyi vihast' ainoasta!
Näin liian varhain, myöhään tunsin vasta!
Tää lemmen alku paha ennustaa,
Kun vihamiestään täytyy rakastaa.

IMETTÄJÄ

Hah? Mitä se?

JULIA

Vain riimi, jonka opin
Eräältä tanssijalta.

(Ulkoa huudetaan Juliaa.)

IMETTÄJÄ

Heti, heti! —
Jo vieraat lähti, lähtekäämme meki.

(Menevät.)

KUORO (astuu esiin)

Nyt vanha rakkaus hautaan hoiperoi,
Perijäks nuori lempi hapuileepi;
Ja kauneus tuo, mi kuolon tuskat toi,
Jo rinnall' armaan Julian himmeneepi.
Nyt Romeo lemmittynä on ja lempii,
Katseiden tenho humauksen luo;
Hän luultua nyt vihollistaan hempii,
Ja lemmen turma-syöttiin tarttuu tuo.
Ei vihollisna tilaisuutta hällä
Valoja lemmitylleen kuiskaamaan;
Ja keinot vielä huonommat on tällä
Tavata kaivattua armastaan.
Mut lempi voiman, aika keinot suo,
Suurimpaan tuskaan suurint' ihaa tuo.

(Poistuu.)

TOINEN NÄYTÖS

Ensimmäinen kohtaus

Aukea paikka Capuletin puutarhan vieressä.
(Romeo tulee.)

ROMEO

Pois voinko mennä, kun jää sydän tänne?
Maa valju, käänny, aurinkoas etsi!

(Kapuaa muurille ja hyppää sen sisäpuolelle.)
(Benvolio ja Mercutio tulevat)

BENVOLIO

Hoi! Romeo! Romeo serkku!

MERCUTIO

Pujahti varmaan kotiin nukkumaan.

BENVOLIO

Hän tänne juoksi, yli muurin tuosta
Hän kiipes. Huuda, veikko hyvä.

MERCUTIO

Kyllä,
Manaankin vielä! – Romeo! sa houru,
Himojen syötti, houkka, lemme-narri!
Huokauksen hahmoss' ilmesty, ja sano
Vain yksi riimi, niin ma tyydyn; huuda
Vain: ah! ja voi! ja soinna: lempi, – hempi.

Suo kaunis sana Venus-kummille,
Ja hänen heikkosilmää poikaans' soimaa,
Hän on viisas;
Nuort' Amor herraa, mi niin sieväst' ampui.
Kun kerjuutyttöön mieltyi kuningas. — ⁴
Ei kuule hän, ei järky hän, ei liiku hän!
Apina kuoli, manata se täytyy. —
Sua manaan Rosalinan helosilmäin,
Ylevän otsan, purppuraisen huulen,
Siron jalan, hoikan säären, pulloreiden;
Ja näiden rajapiirin nimessä,
Ett' ilmestyisit hahmossasi meille.

BENVOLIO

Jos hän sen kuulee, niin hän varmaan suuttuu.

MERCUTIO

Täst' ei hän suutu. Suuttua hän voisi,
Jos armaan tenhopiiriin hengen kumman
Ma jäämään loihtisin, siks kunnes hän
Sen masentais ja maahan manais sen.
Se harmittais: mut siivo on ja hieno
Mun loihtuni, ja nimess' armahansa
Manaten näin vaan hänet ilmi loihdin.

BENVOLIO

Hän varmaan hiipi tuonne puiden varjoon,
Ja pitää neiteen yön kanss' yhteyttä:
Sokea lempi pyrkii pimeyteen.

MERCUTIO

Jos lemp' on sokea, se ampuu syteen.
Nyt varmaan alla heisipuun hän istuu

⁴ *Kun kerjuutyttöön mieltyi kuningas.* Sh. viittaa tässä, niinkuin usein muuallakin, erääseen vanhaan englantilaiseen balladiin, nimeltä "Kuningas Cophetua ja kerjäläistyttö".

Ja toivoo että kultans' ois se marja,
Jost' immet naurain kahdenkesken kuiskaa,
Hyv' yötä, Romeo! Rullasänkyyn lähden;
Tää kenttävuode liian kylm' on mulle.
No, lähdetäänkö!

BENVOLIO

Lähdetään! On turhaa
Sit' etsiä, ken löytyä ei tahdo.

(Menevät.)

Toinen kohtaus

Capuletin puutarha.
(Romeo tulee.)

ROMEO

Se naarmaa nauraa, jok' ei haavaa tunne.

(Julia ilmestyy ylhäälle ikkunaan.)

Vait! mikä loisto tuolla ikkunassa?
Se itä on, ja Julia aurinko! —
Oi, nouse, kaunis aurinko, ja surmaa
Tuo kade kuu, mi kalvas kaihost' on,
Kun sinä, hänen piika-neitsyensä,
Hänt' olet monta vertaa ihanampi!
Hänt' älä palvele, hän kade on.
Vestaali-pukunsa vain kalvetuttaa,
Vain narrit sitä käyttää; pois se heila!
Mun tyttöni se on, mun armahani!
Oi, jospa hän sen tietäisi! – Hän puhuu,
Vaikk'ei hän sanaa virka. Mitä siitä?
Nuo silmät puhuu, vastata ma tahdon,
Oi, liiaks kerskaan, hän ei puhu mulle.
Kaks taivaan kaunihinta tähteä
Sai estettä ja loistamaan sill' aikaa
Pyys Julian silmät heidän kehässään!
Mitä, jos hänen silmäns' onkin tuolla,
Ja tähdet hänen päässään? Posken hehku

Pimentäis tähdet nuo kuin päivä lampun.
Taivaalla hänen silmäns' säteillen
Kautt' ilmakerrosten niin välköttäisi,
Ett' aamuvirttään linnut visertäisi.
Kah, kuinka poskeaan hän käteen nojaa!
Oi, jos tuon käden sormikas ma oisin,
Koskettaa tuohon poskeen saisin!

JULIA

Voi mua!

ROMEO

Hän puhuu! – Puhu taasen, kirkas enkeli!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.